

ГОЛОС МУЧЕНИКІВ

ЛИСТОПАД, 2026

ВІРНІ СЬОГОДНІ, У НАДІЇ НА БОГА ЗАВТРА

НА ПАСТОРА СЕЛВАНА НАПАЛИ ІНДУЇСТСЬКІ РАДИКАЛИ В ШРІ-ЛАНЦІ. ПОПРИ ТЯЖКІ ПОРАНЕННЯ, ВІН ПРОДОВЖУЄ ВІРНО ПРОПОВІДУВАТИ ЄВАНГЕЛІЄ В КРАЇНІ, ДЕ ХРИСТІЯНИ ПОТЕРПАЮТЬ ВІД УТИСКІВ.

На сторінках цього молитовного бюлетеня ви познайомитеся зі служителями Євангелія, які вірно розширюють Царство Боже у духовно виснажених куточках світу. Ці натхненні брати та сестри наполегливо і слухняно проповідують Добру Звістку в охоплених картелями регіонах центральної Мексики, у районах Шрі-Ланки, де панують індуїстські екстремісти, та в горах Непалу (де за п'ять років лише один чоловік прийняв Христа). Можливо, сьогодні вони бачать небагато духовних плодів, проте не втрачають віри та продовжують молитися про багатий духовний урожай завтра.

Як і наші брати та сестри в Мексиці, Шрі-Ланці та Непалі, ми не можемо обирати, який саме вплив матиме наше життя чи наші зусилля. Але ми можемо вирішити бути вірними й слухняними Господу Ісусові Христу сьогодні, завтра і щодня — доки Бог береже нас для служіння Йому. Наше завдання — бути вірними свідками Господа, а результати — у Його руках.

Якщо ви бажаєте отримувати новини про тих, хто вірно свідчить у таких країнах, як Мексика, Шрі-Ланка та Непал, напишіть нам на електронну адресу info@vot-ua.org, і ми додамо вас до списку розсилки.

СЛУЖІННЯ СЕРЕД ЗАБУТИХ

Коли члени церкви Аарона вирішили розпочати нове служіння, вони почувалися подібно до ізраїльтян, які розвідували Обітовану землю, як це описано в Книзі Чисел. Вони обережно прокладали собі шлях гравійними дорогами та довгими запиленими під'їздами до ранчерій — поселень сільськогосподарських робітників у самому серці плантацій на угіддях центральної Мексики.

За пів години їзди від центру Сан-Хуан-де-лос-Лагос, міста з 70-тисячним населенням, краєвид нагадує геть інший світ. Проїжджаючи повз поодинокі поля агави й в'їжджаючи на ділянки, засіяні високою кукурудзою, члени церкви прямували до цих ізольованих громад, щоб дізнатися про матеріальні та духовні потреби сімей, змушених працювати в місцевих маєтках.

Вони не знайшли там молока й меду, проте велетнів на цій землі не бракувало.

Команда Аарона побачила крихітні хатинки, часто без електрики та елементарних санітарних умов: жодних шкіл, каплиць, лікарень чи магазинів. Люди, яких називають «ранчерос», просто працюють. Коли сезонна праця сповільнюється, деякі члени сімей влаштовуються до місцевих наркокартелів, щоб хоч якось поповнити дохід. Алкоголь, наркотики та проституція тут — звичне явище. Діти граються саморобними іграшками та м'ячами на стерні, зазвичай поблизу сільськогосподарських хімікатів, які, за словами місцевих жителів, призвели до цілого покоління дітей із вродженими вадами та невиліковними хворобами.

Жорстокі наркокартелі та деспотичні землевласники однаково опираються євангельському свідченню на своїх землях, тож проповідь про Христа в цьому регіоні може коштувати дорого. Але, маючи очі віри, як у Ісуса Навина та Калева, Аарон і його команда знали: саме в цю землю Господь веде їх для поширення Доброї Звістки.

БОГ, ЯКИЙ ЗНАЄ

У юності Аарон вів розпусний спосіб життя. Бурхливі вечірки та пияцтво викликали в нього почуття провини та власної скверни. Намагаючись знову відчувати себе чистим, він, за традицією своїх батьків, постив і ревно виконував релігійні обряди. Проте ніщо не допомагало — чоловік почувався спустошеним і пригніченим. У старшій школі він закохався в Марісоль і продовжував дотримуватися звичаїв, аби догодити її родині,

Аарон навчає членів своєї громади місіонерства та молитви, щоб охопити Євангелієм не лише рідне місто, а й навколишні села

яка мала чималий вплив у релігійній громаді Сан-Хуана. Та все це здавалося порожнім, безглуздим і безсилим. Смерть найкращого друга лише посилила його біль і розпач. Зрештою він дійшов висновку, що Бога взагалі не існує.

Одного дня, безцільно блукаючи в тумані відчаю, Аарон проходив повз відчинене вікно, з якого почув уривки з семінару для батьків. Він зайшов усередину, шукаючи куточок, де можна було б непомітно послухати, і почув слова, що вразили його до глибини душі.

«Я знаю, що ти страждаєш, — сказав християнський промовець. (Аарон озирнувся, щоб перевірити, чи ще хтось відчував, що спікер звертається саме до нього.) — Бог може забрати біль, який ти відчуваєш».

«Мені стало абсолютно зрозуміло: це слова саме для мене», — згадує Аарон. Зі сльозами на очах він підійшов до промовця після зустрічі. Коли той запропонував Ааронові покласти свою надію на Христа, той радо погодився.

СТВОРЕННЯ СІМ'Ї ТА ЦЕРКВИ

Аарон щиро прагнув наблизитися до Бога, але він тільки-но розпочинав сімейне життя, а Марісоль та її родина не зрозуміли такого ентузіазму. Вони глузували з нього та докоряли йому, проте він уперто продовжував вивчати й застосовувати Боже Слово. Навіть коли Марісоль погрожувала розлученням, Аарон не відступав і дедалі більше зростав у вірі.

Промовець із семінару, який привів Аарона до Господа, став його наставником і навчав інших чоловіків, аби засновувати нові церкви по всьому місту. Згодом Аарона обрали пастором однієї з таких церков. Він проводив біблійні заняття для дорослих, а також організовував біблійні клуби та позашкільні програми для дітей.

Реакція місцевої спільноти коливалася від байдужості до відвертої ворожості. По місту поширилися чутки, ніби церква планує викрадати дітей, яким служила, та

нашкодити їм. Деякі заклади відмовлялися обслуговувати християн, а противники роздавали листівки з наклепами на Аарона та членів церкви.

Проте церква зростала й дивилася за межі власних стін, шукаючи нові можливості для проповіді Христа.

«Саме тому ми почали працювати на ранчеріях, — ділиться Аарон. — Там живуть люди, які взагалі не мають доступу до церкви, а звідси туди ніхто не добирається. Вони працюють цілодобово, тому ми мусимо самі принести церкву до них, щоб вона стала для них доступною».

ПІДГОТОВКА ДО ЖНИВ

Аарон і його команда усвідомлювали весь ризик, пов'язаний із проникненням на приватну територію впливових землевласників та ухиленням від членів картелів, які ревно захищають свою територію й без вагань натискають на курок.

«На початку ми справді дуже боялися, тому найбільше молилися про мужність», — розповів Аарон про підготовку до першої розвідувальної поїздки.

Зібравши необхідну інформацію, вони повернулися з натхненним звітом.

«Ми можемо це зробити!» — закликав Аарон свою громаду. Оцінюючи обставини тверезо, вони зрозуміли: не кожен має змогу чи покликання особисто вирушати до ранчерій. Проте Аарона надзвичайно підбадьорювала готовність усієї церкви підтримати цю працю. Щосереди ввечері члени церкви збиралися на молитву за мешканців поселень та за безпеку місіонерської команди, а також збирали одяг, продукти та шкільне приладдя для родин на угіддях.

Аарон із командою почали регулярно відвідувати ранчерії, навчаючи безпосередньо в полі людей, спраглих надії. Аарон називає цю роботу — служіння сім'ям, захованим у безкрайніх просторах сільськогосподарських земель, — «церквою забутих».

Це служіння не обходиться без страху та небезпек. За Аароном стежили дрони, він віч-на-віч стикався з наркоторговцями, його «супроводжували» позашляховики із тонованим склом, а одного разу навіть погрожували зброєю. Повертаючись додому, команді неодноразово доводилося ховатися від перестрілок між ворожими картелями. Але Аарон вважає, що духовні плоди варті будь-яких зусиль і ризиків.

«Двоє, які прийняли хрещення, зараз живуть повністю оновленим життям. Для місцевих це свідчення, а для нас — велика радість, — ділиться він. — Здається, що двоє — це небагато, але для нас це величезна перемога. Ми пам'ятаємо, що Ісус залишив дев'яносто дев'ять овець заради однієї загубленої, тож це варте всього».

Сьогодні деяким сім'ям із ранчерій допомагають добиратися на недільні зібрання до громади Аарона, де їх радо приймають і залучають до церковного життя.

Преображення торкнулося не лише мешканців плантацій. Завдяки наставництву й підтримці місіонерів, Марісоль також пережила глибоку зміну серця: від палкого спротиву вірі чоловіка — до неохочого прийняття, а згодом — до радісного підпорядкування Христові та активної допомоги в служінні Аарона.

Праця з поширення Доброї Звістки в ранчеріях зміцнила місіонерське бачення цієї маленької церкви. Подібно до вірних ізраїльських розвідників, її члени бачать за перешкодами й опором великі можливості для поширення Євангелія.

«Я хотів присвятити життя людям, щоб вони теж могли відкрити свої серця іншим, — підсумовує Аарон. —

Якщо церква триматиметься цього шляху, нашим головним пріоритетом завжди буде Божа благодать. Саме так я виконую своє покликання — готувати справжніх учнів Христа».

Марісоль та Аарон (з дітьми) радіють, коли несуть звістку про Христа до ранчерій, попри всю складність і небезпеку цього служіння

Проповідники Євангелія на вулицях галасливого міста Сан-Хуан-де-лос-Лагос, де вони зіткнулися з байдужістю та ворожістю

ДО ОСТАННЬОГО ПОДИХУ

Напад, унаслідок якого троє братів-християн зазнали важких поранень, народив у їхніх серцях дивовижне бачення: привести своїх переслідувачів до Божої родини.

Селван утратив матір, чотирьох братів і кількох двоюрідних братів і сестер під час 25-річної громадянської війни у Шрі-Ланці між урядом сингальської буддистської більшості та тамільськими індуїстськими повстанцями. Його батько Ааріс, пастор-засновник церкви «Гетсиманія», особливо піклувався про безпеку й добробут власної родини та пастви. Усі його сини брали активну участь у служінні, тож діти й онуки регулярно зазнавали жорстоких утисків за віру в Христа.

«Оскільки ми розширюємо Царство Боже, у цьому регіоні чимало тих, хто виступає проти нас, — розповів Селван. — У школі діти наші стикаються зі спротивом. На роботі ми відчуваємо те саме. У суспільстві — аналогічно».

Часом переслідування мають прихований характер: християнам навмисно занижують ціни під час закупівель їхнього врожаю, або ж бойкотують їх на суспільних заходах. Але іноді опір стає відкритим. «Усі ключові посадовці в цьому районі належать до індуїстського фундаменталістського угруповання «Шив Сена», — зазначає Селван, який працює на державній службі й особисто знає цих місцевих чиновників. — Якщо мій проєкт потребує схвалення їхнього відомства, вони відмовляються його підписувати. Є державні пільги, на які ми маємо повне право, але отримати потрібні підписи ми не можемо».

Згодом ворожість переросла в насильство: пастора Ааріса побили, а його будинок закидали камінням. Проте церква продовжувала зростати, що ще більше обурювало місцевих індуїстських екстремістів. Родина відчувала, що ситуація незабаром загостриться. Утративши чотирьох із дев'яти синів, Ааріс постійно жив під тягарем страху за життя інших дітей. За таких умов весілля кузена Селвана стало довгоочікуваною нагодою для спільної радості.

Весілля у їхньому сільському районі Шрі-Ланки, де більшість населення становлять індуїсти, — це громадська подія. Часто все село не тільки знає про цей захід, а й збирається, щоб благословити молодят. Однак у дні, що передували весіллю їхнього кузена, реакція місцевих жителів була тривожною.

«За три дні до весілля ми прикрасили вулицю вогнями, — розповів Селван. — Ці люди приїжджали на мотоциклі й... намагалися перерізати дрони, щоб вогники згасли». Двічі родина лагодила гірлянди, і ще двічі ті чоловіки поверталися, щоб їх пошкодити.

Зрештою ворожість громади переросла у насильство. Вони кидали каміння, щоб зруйнувати навіс, який було зведено спеціально для цієї нагоди. За кілька миттєвостей камінь перелетів через паркан і влучив одному з братів Селвана в голову. Родина відразу зрозуміла, що йому потрібна медична допомога.

Поліція відмовилася надати допомогу чи захист, тож Селван і його найстарший брат Калєб посадили пораненого на заднє сидіння мотоцикла й відвезли до місцевої лікарні. Близько опівночі, після госпіталізації брата, Селван і Калєб поїхали до поліцейного відділку, щоб подати заяву про напад.

Повільно рухаючись дорогою додому, вони підїхали до мосту поблизу свого будинку. Дорога була вкриті великими каменями та уламками, щоб уповільнити їхній рух. Пізніше служитель «Голосу мучеників» підтвердив, що цю засідку координував інформатор із поліцейного відділку.

«[Нападники] кинули в нас щось, тож спочатку [мій брат] упав із мотоцикла й побіг, — розповів Калєб. — Потім вони кинули щось у мене, і я теж упав». Умить його оточили нападники — чоловіки із місцевої громади, яких він знав. Дехто з них був на весільних урочистостях; інші — батьки учнів, які відвідували безкоштовну програму додаткового навчання в церкві, і навіть кілька старших учнів були там.

Селван крикнув братові, щоб той тікав, і сам щодуху кинувся бігти, але незабаром зрозумів, що Калєба немає поруч. У темряві Селван не бачив, що відбувається, але чув крики й розумів, що його брат у біді.

Він обернувся й звернувся до нападників, бажаючи їх залишити брата в спокої.

«Я сказав: "Зачекай: у нього є дружина й діти. Він сімейна людина. Не кривдьте його. Якщо хочете щось зробити, робіть це мені!", — згадує Селван. За мить його теж оточили.

Чоловіки завдавали ударів по задній частині його ніг, щоб змусити впасти перед ними на коліна, вимагаючи, щоб він здався. «Ми хочемо перекопатися, що ти більше ніколи не станеш на коліна перед своїм Господом!» — вигукували вони.

Попри жорстокий напад Селван (у центрі) разом із родиною продовжує служити церкві та громаді. На фото зліва направо: його брати Арджунан і Калєб, батько Ааріс та дружина Аанья

Вони били Селвана жорстокою саморобною зброєю — велосипедними шестернями, розрізаними навпіл і прикріпленими до кінця дрючка. Ці імпровізовані палиці залишили глибокі колоті рани вздовж рук і ніг Селвана, коли той згорнувся на землі й прикривав голову. Зрештою Селван вирішив прикинутися мертвим, і лише тоді нападники залишили його в канаві на узбіччі дороги.

Кaleb, який отримав глибоку рану на обличчі від удару мачете, що зрикошетив від його шолома, знепритомнів ще до того, як нападники перемкнули свою увагу на Селвана. Отямившись, він, похитуючись, поплентався додому по допомогу. Він дійшов туди приблизно через 20 хвилин після початку нападу. Чоловіки з родини вирушили на пошуки Селвана і врешті-решт знайшли його в канаві.

Обох братів доправили до місцевої державної лікарні, де вже перебував їхній інший брат, але в закладі не було необхідного обладнання для надання Селвану належної травматологічної допомоги. Їхній батько благав про порятунок. Один із працівників «Голосу мучеників» швидко відреагував і мобілізував допомогу від членів всесвітньої спільноти Христа. Через два дні після нападу Селвана перевели до приватної клініки, де йому зробили необхідні операції. Після шести днів перебування в лікарні родина перевезла його на місяць в орендований будинок неподалік і продовжувала щодня привозити на процедури. Проте ортопед попередив, що одужання буде тривалим: щоб знову почати ходити, знадобиться близько шести місяців.

Після нападу Селван підійшов до одного з ватажків і подарував йому Біблію.

«Я дарую це не для того, щоб повернути тебе, — запевнив Селван чоловіка. — Я хочу не зміни твоєї релігії, а зміни твого серця». Чоловік прийняв Біблію без гніву.

Незабаром після цього ще один із нападників проходив повз будинок родини, і Селван відчув спонукання запросити його в дім. Той прийняв запрошення та скористався гостинністю. За чашкою гарячого чаю Селван зміг висловити йому свою любов, прощення та пояснив Євангеліє.

«Якби я просто покликав його, він, імовірно, не прийшов би. Але це Сам Господь привів його до нас», — сказав Селван.

Кaleb зазначив, що його роль як пастора-проповідника полягає, зокрема, у тому, щоб навчати прихожан долати випробування та прощати в умовах переслідувань. А найкраще навчання, за його словами, — це власне життя й особистий приклад.

«Ми показуємо: навіть коли люди нападають на нас і завдають болю, ми їм прощаємо», — наголосив він.

Наступного року, під час новорічного молитовного зібрання, один із нападників разом із родиною прийшов на богослужіння та попросив прощення у сім'ї пастора й усієї громади. Інші ж визнали: братів, яких вони мали намір убити, урятував Сам Бог.

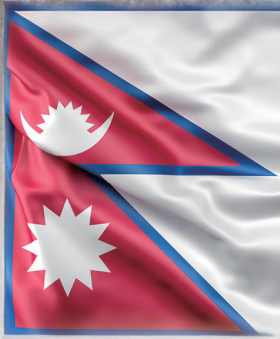
Однак дехто з нападників так і не покавсяся. Один із них учинив самогубство. Інший знову погрожував пастору Калебу вбивством. А кілька індуїстських лідерів замислили збудувати високий храм поруч із церквою, щоб затулити її від очей людей.

Та ніщо з цього не зупинило сміливого бачення й свідчення церкви.

«У цьому селі мешкає 1 500 людей, тож наш план — аби всі 1 500 прийняли спасіння й прийшли до церкви, — сказав Селван. — Ми віримо, що вся ця громада увірує. Ось чому ми продовжуємо рухатися вперед у нашому служінні. До останнього подиху ми хочемо служити Господу».

Селван вірить, що Господь приведе багатьох мешканців громади до віри в Христа саме через цей напад та прощення з боку родини. Керівництво церкви планує розширити приміщення церкви, щоб воно змогло вмістити все село

БОЖЕСТВЕННИЙ ПРИЙОМ НА «ДАХУ СВІТУ»

Непальське подружжя терпить зневагу та самотність, аби дати тибетцям можливість зустрітися з живим Богом.

Тибетське плато, що славиться захопливими гірськими вершинами, приголомшливими краєвидами та площею, яка вчетверо перевищує Техас, приваблює завзятих альпіністів і заможних шукачів гострих відчуттів разом із їхнім численним супроводом — доповідченими гідами, допоміжним персоналом та носіями. Обслуговування приїжджих становить значну частину економіки цього регіону.

Але не ця публіка приходить до гостьового будинку Джампи Лами та його дружини Дронми в селі на північному заході Непалу. Джампа та Дронма проявляють гостинність до значно менш вибагливих гостей — і роблять це не заради заробітку, а задля спасіння душ. У 2021 році вони орендували дім неподалік від невеличкої районної лікарні й облаштували прихисток для тих, хто спускається з високогір'я по медичну допомогу.

Джампа часто бував у лікарні, молячись за людей, і помітив тривожну річ: люди, які прибували з віддалених районів, почувалися розгубленими, не знали, де дістати ліки чи навіть де знайти туалет, а персонал не надто прагнув їм допомогти. Через величезну відстань і важкопрохідну місцевість хворі — яких іноді на ношах несли пів десятка родичів — не мали змоги дістатися до лікарні й повернутися додому того ж дня.

Спостерігаючи за пацієнтами, які приходили і йшли, подружжя почало запрошувати сім'ї залишатися у них на час лікування.

«Вони були щиро щасливі, — ділиться Джампа про своїх особливих гостей. — Бог благословив цю справу, і завдяки гостинності ділитися Євангелієм стало дуже легко».

НЕСПОДІВАНИЙ ШЛЯХ

Джампа не мав наміру ставати господарем гостьового будинку. Виходець із тибетсько-буддійського середовища, він, імовірно, мав би обрати життя ченця. Але перед ним і його братом постав вибір: навчатися в буддійському монастирі в Катманду чи відвідувати християнську школу-інтернат. Його брат обрав монастир, а Джампа — школу.

У той час як віра Джампи міцніла в християнській школі, тиск із боку його родини зростав. А згодом сталася подія, яку Джампа називає головним поворотним моментом у своєму житті: коли він навчався в 11-му класі, помер його батько.

Дехто переконував Джампу повернутися додому й влаштуватися на роботу, щоб піклуватися про свою родину. Проте для нього самого справжньої причиною повернення була значно глибшою: він усвідомлював, що його батько пішов із життя, так і не пізнавши Христа.

«Моє серце було сповнене почуттям провини, адже я надто довго залишався в школі, знав істину, але не поділився нею з татом перед його смертю, — згадує Джампа. — Якщо я й далі залишатимусь тут, ще багато людей помруть, так і не почувши Добру Новину».

ПОКЛИКАННЯ ТА СЛУЖІННЯ

Після повернення додому перші дні праці він присвятив молитві за села та священні буддійські місця, просячи Господа надати можливості для проповіді Євангелія. Як колишній буддист, чия родина рішуче опиралася християнській звістці, Джампа розумів: більшість тибетців вважають буддизм невіддільною частиною своєї культурної ідентичності. Приводити людей до Христа в таких умовах — це тривала й важка праця. Але Джампа не відступав і об'єднався з тими, хто поділяв його бачення щодо донесення Доброї Звістки до віддалених народів Тибетського нагір'я.

Значна частина їхніх зусиль припадала на вуличний євангелізм — танцювальні та театральні вистави просто неба, після яких вони ділилися Євангелієм та роздавали трактати й Нові Завіти.

Над буддійським храмом на півночі Непалу майорять молитовні прапори, а люди живуть звичним життям. У регіоні, де мешкають Джампа та Дронма, більшість населення сповідує тибетський буддизм

Вони подорожували від села до села: іноді збирали невелику, але зацікавлену аудиторію, а інколи зазнавали нападів і переслідувань з боку розлючених буддійських лідерів.

Джампа познайомився з Дронмою у 2018 році, на початку свого служіння, а згодом, у 2021 році, вони одружилися. І Джампа, і Дронма розуміли, яким важким є життя та служіння в умовах, коли християнство відкидають і чинять йому опір. Кожна місіонерська поїздка вимагала багатогодинних, а то й багатоденних піших переходів, під час яких доводилося шукати прихисток для ночівлі. Оскільки у віддалених гірських селах немає хостелів та готелів, мандрівники покладаються на гостинність місцевих мешканців. Але коли люди дізнавалися, що перед ними християнські євангелісти, приязнь миттєво зникала.

«Якраз проходила велика ятра: організоване паломництво для індуїстського поклоніння, яке тривало десять днів», — згадував Джампа про одну з поїздок. Буддисти та індуїсти вірять, що прихисток паломника приносить кармічну нагороду, тож зазвичай мандрівника зустрічає привітна та радісна атмосфера. «Було вже близько 7-ї чи 8-ї вечора, ми просили людей про нічліг, але вони вигадували різні відмовки». Зрештою, коли їх укотре перенаправляли до іншої хати, розчарований Джампа сказав, що залишиться просто в корівнику. Лише тоді господар зізнався: у селі пройшла чутка про християнських мандрівників, тож усі намагалися їх уникати.

«У цій культурі гостинність дуже важлива, але через те, що ми християни, люди відмовлялися нас приймати», — пояснює Джампа.

Таке неприйняття в суспільстві, яке в усьому іншому є надзвичайно гостинним, було болісним як для Джампи та Дронми, підсилюючи їхнє відчуття самотності та ізоляції. Спілкування з одновірцями часто обмежене лише рідкісними візитами місіонерських команд.

ТЕПЛИЙ ПРИЙОМ

Зараз Джампа та Дронма запрошують гостей із багатьох племен та різних соціальних верств, ставлячись до кожного з милосердям і щирою добротою. Дронма зазначила, що відкритість їхнього дому для незнайомих,

які потребують допомоги, — особливо для жінок, — відкриває двері для глибоких, довірливих розмов. За її словами, самі гості часто дають привід для проповіді Євангелія, цікавлячись, що саме спонукає подружжя до такої жертвовної турботи.

Мамата була однією з таких жінок. Вона стала християнкою, але її чоловік-індуїст та родина категорично це відкидали. Завагітнівши у 20 років, вона приїхала разом із чоловіком, щоб прожити у гостьовому будинку два тижні до очікуваних пологів. Джампа та Дронма користалися кожною нагодою, щоб служити Маматі та виявляти любов Христа її чоловікові, Крішні.

Більшість гостей не одразу навертаються до віри в Христа, а серед послідовників тибетського буддизму цього ще не зробив жоден, проте Джампа знає: насіння вже посіяно. Він згадує батька та сина — обох буддійських ченців, які зупинилися у них, щоб син міг пройти лікування в клініці. Спочатку вони не виявляли зацікавленості, але теплі розмови залишили глибокий слід у їхніх серцях, і чоловіки стали значно відкритішими. Прагнучи краще зрозуміти почуте від Джампи, вони з вдячністю прийняли в подарунок Біблії. Джампа й надалі молиться про повне зцілення сина та спасіння всієї їхньої родини.

Тим часом Джампа та Дронма вірно працюють і чекають на появу міцної християнської спільноти серед тибетців у Непалі. Хоча Джампа й зізнавався у глибокому відчутті самотності під час служіння в цих віддалених куточках, вони з Дронмою були зворушені до сліз, коли дізналися, що насправді не самі. Коли служитель «Голосу мучеників» поділився молитвами, написаними для них членами всесвітнього Тіла Христового, Джампа заплакав від усвідомлення такої потужної підтримки.

«Моліться, щоб Бог міг використовувати нас і наше служіння у Своєму Царстві — сильно й потужно, — просить Джампа. — Моліться, щоб Господь давав мені ідеї та мудрість для служіння серед мого народу, аби я міг випромінювати Його мир і щедрість. Моліться за людей нашого племені. Там досі панує духовна темрява, але ми віримо, що вони можуть прийти до Христа, і Бог здатен творити чудеса в їхньому житті. Саме для цього ми й проповідуємо Євангеліє».